

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/614/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314207331
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2314207331.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci navrhovateľa: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti odporkyni: N. T., rod. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, I., o zaplatenie 2.463,36 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 10. júla 2014, č.k. 17C/197/2014-26, t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol a odporkyni náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 122 ods. 2 a § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď dospel k záveru, že účelom premlčania je pobádať oprávnený subjekt k tomu, aby pod sankciou premlčania uplatnil svoje právo v ustanovených lehotách na príslušných orgánoch a aby tak donekonečna neodďaľoval požiadavku splnenia od povinného subjektu. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch, a to prípadne aj za cenu straty vynútiteľnosti práva. Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok (súdnu vymáhateľnosť) možno odvrátiť námietkou. Premlčanie je teda uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdному uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, t. j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Táto zmena (oslabenie) pôvodného práva vzniknutá premlčaním spočíva v skutočnosti, že dlžník môže po uplynutí premlčacej doby privodiť zánik vynútiteľnosti tohto subjektívneho práva tým, že sa s úspechom premlčania dovoľá pred príslušným orgánom. Premlčaním teda právo samo osebe nezaniká (na rozdiel od preklúzie), len sa oslabuje, a to práve v tej zložke, ktorá predstavuje nárok. Avšak ani nárok premlčaním sám osebe nezaniká a oprávnený sa môže svojho premlčaného práva domáhať žalobou, na základe ktorej dlžník môže byť na splnenie pohľadávky zaviazaný, ak sa premlčania nedovoľá. Ak však žalovaný vznesie námietku, nárok zaniká, ale subjektívne právo trvá ďalej vo forme naturálneho (prirodzeného) záväzku (obligácie), čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Ale ak povinný premlčané právo

splní, hoci o premlčaní ani nevedel, nemôže plnené požadovať späť ako bezdôvodné obohatenie. Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., súd musí prihliadať na premlčanie ex offa, teda naň prihliada v spotrebiteľských vzťahoch aj bez námietky odporcu.

Súd sa môže zaoberať premlčaním bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva veriteľa. Prax súdov v danom prípade uprednostňuje hľadisko procesnej ekonómie. Ak súd zistí, že uplatnený nárok je premlčaný a dlžník vzniesol námietku premlčania (v danom spotrebiteľskom vzťahu aj bez námietky), súd už bližšie neskúma existenciu subjektívneho práva veriteľa. Vychádza z toho, že tak či tak by žaloba s uplatnenou premlčanou pohľadávkou bola v takom prípade zamietnutá. Navrhovateľ súdu preukázal, že nastala (najneskôr) zročnosť celého dlhu a to dňa 26.11.2009 (a nie 29.11.2009 ako to navrhovateľ nesprávne uviedol v návrhu), v danom prípade sa dlh premlčal dňom 26.11.2012, t.j. 3 roky po splatnosti dlhu. Návrh na súd bol podaný dňa 28.03.2014, t.j. po uplynutí premlčacej doby. Aj keby splatnosť celého úveru nastala dňa 29.11.2009, ako to navrhovateľ uvádza v návrhu, pohľadávka navrhovateľa by sa premlčala dňom 29.11.2012, teda taktiež pred podaním návrhu. Súd sa ďalej nezaoberal samotnou podstatou záväzku odporcu voči navrhovateľovi, keďže po premlčaní v spotrebiteľskom vzťahu nie je možné navrhovateľovi priznať žalovanú sumu. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Ustanovenie § 142 vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok sporového konania. To znamená, že účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania. Náhrada je obmedzená na náhradu všetkých trov vynaložených na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Keďže odporcovi žiadne trovy v konaní nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal, hoci bol úspešným účastníkom konania, navyše si náhradu trov konania ani neuplatnil.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho návrhu vyhovieť, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namielol nezákonnosť postupu súdu, ktorý na premlčanie prihliadal ex offa, pričom tento postup odporuje nielen ustanoveniam zákona č. 250/2007 Z.z., ale sú aj v rozpore so základnými ústavnými princípmi. Konanie v predmetnej veci začalo dňa 28.03.2014, pričom v priebehu konania nebola účastníkom konania - odporkyňou vznesená námietka premlčania. Namielal voči postupu súdu preto, že nebol oprávnený prihliadať na premlčanie ex offa, nakoľko ide o postup založený na retroaktívnej aplikácii ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré ustanovenie bolo do zákona č. 250/2007 Z.z. doplnené novelizačným zákonom, a to zákonom č. 102/2004 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.05.2014. V zmysle prechodného ustanovenia pre zmeny účinné od 01.05.2014 platí, že ustanoveniami § 5a ods. 1 písm. b) a ods. 2 až 4 sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01.05.2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 01.05.2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 30.04.2014. Z uvedeného vyplýva, že zákonodarca jednoznačne upravil otázku spätnej účinnosti (v podobe tzv. nepravej retroaktivity) novej úpravy len na niektoré ustanovenia, ktoré boli do zákona č. 250/2007 Z.z. doplnené s účinnosťou od 01.05.2014, pričom ust. § 5b medzi ne zaradené nebolo. Súd tak svojím postupom porušil zákaz spätnej pôsobnosti právnych noriem a v konaní, ktoré bolo začaté pred 01.05.2014 použil také ustanovenie, ktoré nebol oprávnený aplikovať. Uviedol, že jeho postavenie nie je možné zmeniť tým, že súd uplatňuje hmotnoprávny inštitút premlčania spätne na základe § 5b účinného od 01.05.2014, nakoľko citované ustanovenie by sa mohlo vzťahovať na postup súdu len v konaní, ktoré začalo od účinnosti daného ustanovenia. Rozhodnutie súdu podľa právnej úpravy, ktorá bola zavedená a účinná dňom 01.05.2014 v konaní, ktoré začalo dňa 15.04.2014, je retroaktívne a nezákonné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 17C/197/2014 je zaplatenie 2.463,36 eur s príslušenstvom.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnutý a v závislom výroku o náhrade trov konania.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Odvolací súd nezistil, aby prvostupňový súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 132 v súvislosti s hodnotením dôkazov. Skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikované právne predpisy a daný právny vzťah správne posúdil ako nárok navrhovateľa na zaplatenie žalovanej istiny titulom uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ust. Občianskeho zákonníka.

Podľa § 52 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 2 písm. a) a b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zák. č. 250/2007 Z.z.“), na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania, b) predávajúcim osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti alebo povolania, alebo osoba konajúca v jej mene alebo na jej účet.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

V predmetnej veci záväzkov odporkyne vznikol zo zmluvy o úvere, ktorá bola uzavretá podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, ktorá je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka absolútnym obchodom, ktorý sa bez ohľadu na charakter účastníkov riadi ustanoveniami tretej časti Obchodného zákonníka. Napriek povahe výlučného obchodného záväzku je však zmluva o úvere s ohľadom na skutočnosť, že odporkyňa ako jedna zo strán tejto zmluvy nebola podnikateľom a taktiež vzhľadom na skutočnosť, že zmluva bola navrhovateľom vopred pripravená, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, a preto je potrebné aplikovať spotrebiteľské právo a v rámci neho ustanovenia Občianskeho zákonníka a Zákon na ochranu spotrebiteľa.

Slovenský právny poriadok upravoval postavenie a ochranu spotrebiteľa najskôr v zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol účinný v období od 31.12.1992 do 30.06.2007. Jeho ust. § 23a účinné v období od 01.01.2000 do 24.11.2004 zakotvilo tzv. typovú zmluvu, ktorou sa podľa citovaného zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, typová zmluva nesmie obsahovať a) neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä 1. podmienky, ktoré viažu predaj výrobku na poskytnutie služby na odobratie iného výrobku alebo na prevzatie inej služby, 2. podmienky, ktorými sa podmieňuje predaj výrobku alebo poskytnutie služby s požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s ním uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu; b) podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi.

S účinnosťou od 25.11.2004 (do 30.06.2007) citovaný zákon v § 23a definoval už spotrebiteľské zmluvy ako zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Nadväzne dňa 01.07.2007 nadobudol účinnosť nový Zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z., ktorý v pôvodnom znení v § 3 ods. 3 zakotvil, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami spotrebiteľských zmlúv, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka alebo aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Toto znenie bolo účinné až do novelizácie zák. č. 397/2008 s účinnosťou od 01.11.2008. V ostatnom znení má § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. zakotvené, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmlúvach.

Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. definoval spotrebiteľské zmluvy v ust. § 52 rozdielne v období od 01.04.2004 do 31.12.2007 a rozdielne v období od 01.01.2008 § 52 Občianskeho zákonníka v znení v období od 01.04.2004 do 31.12.2007 zakotvoval, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8. časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

S účinnosťou od 01.01.2008 Občiansky zákonník v § 52 ods. 1 spotrebiteľskú zmluvu už definuje ako každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľom podľa ods. 3 cit. ust. je pritom osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom podľa ods. 4 cit. ust. je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa znenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v období od 01.04.2004 do 31.12.2007, teda v čase uzavretia predmetnej zmluvy účastníkmi, zmluva o úvere, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka nespadala. Je ale nesporné,

že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle cit. § 23a zák. č. 634/1992 Zb. v znení od 25.11.2004, keďže ide o zmluvu uzatvretú podľa Obchodného zákonníka a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Zmluva uzatvretá medzi účastníkmi je teda v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky spotrebiteľskou zmluvou.

Keďže z ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodiť, že 5. hlava Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy, ako sú definované v § 52 ods. 1, odvolací súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy, ako sú definované v cit. ust. § 23a Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Zb.

Spotrebiteľské zmluvy predstavujú rovnorodý druh občianskoprávných zmlúv (príp. aj obchodných zmlúv, ktoré majú charakter absolútneho obchodu), v ktorých druhým účastníkom zmluvy je spotrebiteľ; osobitosť spotrebiteľských zmlúv vyplýva zo zvýšeného záujmu spoločnosti ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu - spotrebiteľa, ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s poskytovateľmi rôznych plnení a služieb. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy je zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri poskytovaní služieb. Na to aby zmluva bola označená za „spotrebiteľskú“ musí byť splnená podmienka, že ide o zmluvu, ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov, pričom tieto podmienky sú vopred pripravené dodávateľom a spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ich obsah; k zmluvným podmienkam dodávateľa môže spotrebiteľ pristúpiť alebo nie - spotrebiteľskou zmluvou je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom alebo iným osobitným zákonom.

Vyššie citované ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. je špeciálnym ustanovením k ustanoveniu § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto je treba ho aplikovať prednostne v prípade nároku uplatneného zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorým je aj nárok uplatnený v tomto konaní. Keďže navrhovateľom uplatnený nárok je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol súd v zmysle § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. povinný z úradnej povinnosti skúmať, či nedošlo k premlčaniu nároku navrhovateľa, a teda prihliadnuť na premlčanie ex offo, teda aj bez toho, aby sa odporkyňa premlčania dovoľavala v zmysle Občianskeho zákonníka. Právna úprava v ustanovení § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. bola zavedená zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014, pričom vo vzťahu k tejto právnej úprave neboli prijaté žiadne prechodné ustanovenia. Uvedené ustanovenie je pritom ustanovením procesným, keď orgánu rozhodujúcemu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (a teda aj súdu) ukladá povinnosť prihliadať na premlčanie aj bez vznesenia námietky premlčania zo strany spotrebiteľa, a preto sa súd najskôr zaoberal možným premlčaním uplatneného nároku bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva navrhovateľa.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

Keďže k zosplatneniu úveru zo strany navrhovateľa došlo ku dňu 26.11.2009, navrhovateľ sa mohol na súde domáhať žalovanej istiny s príslušenstvom najneskôr do 27.11.2012, keď prvýkrát tak mohol urobiť dňa 27.11.2009. Nakoľko zo strany navrhovateľa bol nárok na zaplatenie žalovanej istiny uplatnený na súde až dňa 28.03.2014, stalo sa tak oneskorene.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd je povinný aplikovať ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. ako procesnú právnu normu s poukazom na absenciu prechodného ustanovenia k tejto úprave, dospel prvostupňový súd k správneému záveru, že z dôvodu premlčania nároku navrhovateľa nebolo možné mu uplatnený nárok voči odporkyni priznať a preto správne návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu jeho premlčania. Za premlčané považoval správne súd prvého stupňa aj uplatnené úroky z omeškania, keďže tvoria príslušenstvo pohľadávky a sledujú jej osud, z čoho možno usúdiť, že vedľajší úrokový záväzok sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe, ako hlavný peňažný záväzok.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa rozsudkom v napadnutej zamietajúcej časti návrh navrhovateľa voči odporkyni zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v tejto napadnutej časti potvrdil, keď tento správne rozhodol aj v závislom výroku o náhrade trov konania.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnej odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si žiadne neuplatnila a taktiež jej nevyplývajú z obsahu spisu.

Uvedené rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.